

1970. május 14 estéje az itteni emberek emlékezetébe mélyen belevésődött. A Szamos vízgyűjtő területén a hirtelen lezúduló víztömeg előbb a Túr, majd a Szamos, később a Kraszna vizét emelte meg emberemlékezet óta nem látott méretűvé.

A Szamos óránként 2-3 centit áradt és vízállása meghaladta a 950 centit s így május 14-én estére olyan magas lett a vízállás, hogy Csengerben a Szamos gátjánál kb. 50-80 centiméterrel meghaladta azt. A lakosság csak homokzsákokkal és egyéb anyagokkal, emberfeletti munkával tudta a várható katasztrófát megakadályozni. Községünknel a Szamos éjféltájban tetőzött,

majd ezután lassú apadás következett. Talán ez volt Csenger szerencséje, hiszen a teljesen átázott, képlékeny töltés s a szivárgó homokzsákok már nem sokáig bírták volna az irdatlan víz nyomását. Az esetleges vízáttörés azért is lett volna végzetes, hiszen a település központja is közvetlen a gát tövében fekszik.

Az apadás oka egy román területen történt gátszakadás volt Szatmárnémeti fölött. Nagy pusztítások után a hatalmas víztömeg magyar területre tört át. Az Erge patak medrében estetájban rátört az áradat a mit sem sejtő Nagygéc lakóira. Órák alatt rombadöntötte a község több mint háromnegyed részét. Az árhullám tovább rohant, s Komlódtótfalu mélyebben fekvő részeiben 100 %-os pusztítást végzett. Az ár tovább tört Szamosbecs és Tatárfalva, Csengersima irányába, ahol csak a falvak kis részét érintette.

Az árvíz oly gyorsan és nem várt irányból jött, hogy alig lehetett ellene védekezni. Mégis gyorsan itt termettek a különböző fegyveres erők alakulatai, rohamcsónakokkal, helikopterekkel mentették az embereket. Csenger a menekítés és a védelem megszervezésének központja lett, a menekültek nagy részét az iskolában helyezték el.

Már júniusban megindult az újjáépítés, új otthonok sora épült. Új településrészek létesítésére nyílt alkalom. Csengerben Újtelep néven alakítottak ki lakótelepet, főként volt komlódtótfalusi és nagygéci lakosok számára. A másik nagy építkezés Csengersimában volt, többségében nagygéciek találtak új otthonra.

Az árvíz kapcsán az ország figyelme az eddig elhanyagolt szatmári térségre irányult. Lendületes fejlődés indult el.

Még az újjáépítés évében valóra vált a csengeriek vágya, vezetékes vizet kapott a falu. Az újabb tragédia, az ismétlődő árvíz megelőzésére a régi megroggyant töltés helyett a faluból messzebb építettek újat, erősebbet. A környék is egy új gátrendszerrel kapott, amely végzetesen meghatározta Nagygéc és Komlódtótfalu további sorsát: az új gáton kívül, tehát a veszélyzónában maradtak.